H. P. Bigest

Isten űrhajója

fantasztikus! regény

Fordította: Horváth Péter

részlet

Ádám nem tudta, sírjon-é, avagy nevessen a hírre, miszerint Éva gyermeket hordoz a szíve alatt. Örömében felnevetett, azután könnyek jelentek meg a szemében.

– Mit bőgsz? – förmedt rá Éva.

– Annyira sajnálom – hüppögött Ádám.

– Mit? Hogy csak én tudok gyermeket szülni, te pedig nem?

– Nem azt – pityergett Ádám –, hanem mert el tudom képzelni, milyen vastag és lomha leszel, ha a magzatunk megnövekszik majd a pocakodban.

Éva kihúzta magát.

– Nincs pocakom! – Karcsú volt, mint egy gazella, és keble olyan hívogatón duzmadozott, akár az örökélet és mindentudás két zamatos gyümölcse.

Ádám tovább pityergett:

– A melled is nagyobb lesz, ami nem volna baj, de azután, ha majd a gyermek kiszívta belőle a tejet, olyanná válik, mint két üres bőrlefety.

– Tényleg megcsúnyulok? – fordult Éva a mellettük lófráló Luciferhez.

– Ne aggódj! – vigyorgott az ördög. – A férjednek akkor is tetszeni fogsz majd, ha öregek lesztek.

– Öregek? – Éva összerezzent. – Nem tetszik ez a szó. Mit jelent?

– Ideje van a szólásnak és ideje a hallgatásnak – felelte talányosan Lucifer. – Majd megtudod, ha eljön az ideje.

– És neked? – tudakolta Éva. – Neked is tetszeni fogok?

– Hogyne tetszenél – felelte az ördög –, hiszen Isten parancsára én magam gyúrtam a testedet. Örökké imádni foglak!

Ádám felhördült.

– Nana! Csak lassan a testtel!

– Ne légy féltékeny! – szólt rá az ördög. – Én csak felizgatom a nődet, a gyönyör virágait mindig te aratod le.

– Legyen csak féltékeny! – duzzogott Éva. – Nem árt neki, ha szenved.

– Hogy mondhatsz ilyet? – hőkölt Ádám. – Miért volna jó nekem, ha szenvedek?

– Mert addig sem unatkozol, szívem.

Kis híja volt, hogy megint összevesszenek. Lucifernek tetszett, hogy időnként összekapnak. Az igen és a nem közti ellentmondás szelleme hozta működésbe a világ gépezetét, az tartja mozgásban a dolgokat, hogy a bonyolultság olyan fokát elérjék, amelyet életnek neveznek. A férfi és a nő közti vita csak a javukra szolgálhat, gondolta Lucifer. Most se bánta volna, ha érveiből kifogyva a nő tíz körömmel csap Ádám arcába, hogy annak kiserked a vére. Lucifer szerette a vért. (Sok időnek kell még eltelnie, amikor Isten többi angyalával vívott harca során sikeresen belepiszkál némely ember genetikai állományába, hogy létre hívja a Farkasembert, s vele a többi vámpírt – de ez jóval későbbi történet.) Most viszont csalódnia kellett, pedig az emberpár már szépen haladt az úton, amely végül valószínűleg Ádám vérének kibuggyanásához vezet, ha... Ha nem termett volna mellettük az égből az Isteni jóságot képviselő Gábriel robot. De ott termett, éppen Ádám és Éva közt tottyant a Földre.

– Béke veletek! – köszöntötte a marakodókat.

– Hát te meg? – hökkent Lucifer.

– Lázadókkal nem beszélgetek – vetette oda neki Gábriel.

– Lázadókkal? – Az ördög szeme felcsillant. – E többes szám szerint más angyalok is mellém álltak odafent?

Gábriel válaszra sem méltatta. Nyájasan fordult a döbbenettől moccanni sem tudó emberpárhoz.

– Békesség veletek! – intette őket újra, majd jólnevelten bemutatkozott. – Gábriel arkangyal vagyok, szervusz – biccentett Ádámnak, majd Éva felé hajolt. – Csókolom a kezedet.

– Majd én megmutatom, mit csókolgassál!

Az ártatlan angyalt olyan váratlanul érte Ádám támadása, hogy nem is annyira a lökés erejétől, mintsem a döbbenettől kis híján hanyatt esett. Hármat is kellett csapnia a szárnyával, hogy az egyensúlyát visszanyerje.

– Esküszöm, félreértettél! Én csupán kellő tisztelettel szerettem volna üdvözölni szépséges feleségedet.

– Kellő tisztelettel, mi? Naná! Egyik tizenkilenc, másik egy híján húsz. Hagyjatok minket békén, és tűnjetek el! Nagyon jól megleszünk nélkületek, kettesben. Megmondta az én Uram és Istenem, hogy testem erejével uralmam alá hajtom az egész mindenséget! Rólatok ennyit se szólt! – csettintett. – Egy fikarcnyit se!

Lucifer megtapsolta.

– Bravó, bravó!

Gábriel ellenben elsápadt.

– Isten nem ezt mondta neked! Ő azt mondta, tested verítékével fogod...

– Hogy mit mondott és mit nem, az az ő dolga volt, nem a tied! – vágott vissza Ádám. – Az én dolgom viszont az, hogy úgy értelmezzem az Ő igéit, ahogy akarom.

Lucfer újfent tapsolni kezdett.

Éva még mindig döbbenten állt.

Hát ilyen is tud lenni az ő embere? Ilyen bátor, erős és határozott?

– Tényleg jobb, ha most magunkra hagytok – mosolygott az angyalra és az ördögre. – Fel akarom tárni az én ölemet az én emberemnek.

Gábriel pirulva távozott, Lucifer öblösen nevetve húzta el a csíkot.

– A tevédet hagyd csak itt! – kiáltott utána Ádám.

Úgy is lett.

És akkor Éva feltárta.

És lőn boldogság közöttük és béke.

Szeretkezés után Éva Ádám markába fejte a teve tejét, mindketten teleitták magukat, elégedetten böfögtek, mintha tudták volna, hogy a tevetej összetétele hasonlít legjobban az anyatejhez. Rendkívül értékes nyomelemeket, ásványi anyagokat és vitaminokat tartalmaz, ráadásul kivételesen tápláló energia-forrásként szolgál. Cukorbetegek is fogyaszthatják, ugyanis egyedi felépítése az inzulinhoz hasonló tulajdonságokkal ruházza fel.

A nap már lefelé hajlott.

– Aludjunk egy szemhunyást, kedvesem – szólott Ádám az ő hitveséhez. – Aztán majd felülünk a tevére, úgy megyünk tovább kelet felé, amely éppen a nyugati iránnyal szemben vala.

– Hogy te miket nem tudsz! – ragyogott rá Éva.

– Neked köszönhetem. Ha te nem vagy, sosem kóstolok a tudás gyümölcsébe.

Szépen összefeküdtek megint, ezúttal kifli a kifliben, s egymást ölelve elaludtak. Mindketten a gyermekről álmodtak, aki viszont éppen róluk álmodott a nő csendesen verdeső szíve alatt.

H. P. Bigest: The spacecraft of God
fordította: Horváth Péter

A fordítás ebben az évben megjelenik a Joshua Könyvek gondozásában

A fordítás az ausztráliai *Kangaroo's Specific Forms L.T.D* engedélyével készült

a szerzőnek a TOPPING BOOKS PUBLISHING HOUSE által 2011-ben megjelentetett kiadása alapján